

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 13. Patrinus Confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

sine Baptismo, in re vel in voto: ita nullus consequitur effectum Confirmationis (dictam utique gratia plenitudinem ad perficiendum necessariam) sine Confirmatione, vel sine voto ipsius, ait S. Doctor q. 72. a. 6. ad 1. Votum autem ipsius futurum non habet, qui, cum commodè in re suscipere possit, negligit.

98 Nec perfectio, quæ per Eucharistiam conferitur, tollit necessitatem perfectionis acquirendæ per Confirmationem: utpote necessariæ ad conservandam perfectionem conjunctionis ad Deum, quæ est effectus Eucharistiæ.

99 Idè homini Confirmationem suscipere negligenti, dum commodè potest, nec orare sufficit, nec Eucharistiam frequentare: his enim mediis contra exteriores inimicorum impugnationes non perfillet, quamdiu media ad perficiendum, sive ad fortiter pugnandum contra impugnationes illas, divinitus instituta, sibi oblatæ respiciunt. Justo quippe Dei iudicio, quæ petimus, non impetramus, dum illa voluntariè negligimus, quæ Deus ad id quod petimus assequendum instituit. Inde enim frequenter, imò frequentissimè experimur, tot nostras orationes, tot communiones, tot elemosinas, tot jejunia non impetrare quod petimus, quia media ad hoc impetrandum specialiter instituta usurpare negligimus, impleturque in nobis quod Jacobi 4. dicitur: *Petitiss, & non accipitis, eò quod malè petatis.*

100 Hæc sunt attentionis nostræ fundamenta. Ex quibus pronum est colligere, suscipiendæ Confirmationis præceptum esse divinum, ex Christi proveniens institutione. Cui Ecclesia suum quoque præceptum addidit, ut ex allatis Canonibus, Conciliis, Patribus, & penis in negligentibus lais, videtur perspicuum.

101 Et quia præceptum istud est de re gravi, ex cuius negligentia fieri potest ut damnetur, aliàs salvandus, haud dubiè graviter obligat ad Confirmationis susceptionem, post duodecimum saltem annum, diù non differendam. Ut enim Amalarius Fortunatus ait l. 1. c. 27. de illis qui per negligentiam omittunt Episcopii præsentiam, & non suscipiunt manus impositionem, pensandum est, ne forte injustià illa damnentur, in qua negligenter exercent justitiam. Quia debuerunt festinare ad manus impositionem. Sicut enim Christus dicit: *nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei; similiter dicit: nisi abundaverit justitia vestra plusquam Scribarum, & Phariseorum, non intrabitis in regnum calorum.* Quod postquam ex Augustino confirmavit: *Videamus (inquit) ex verbis Augustini, quantum periculum incurrat, qui negligenter exit de mundo sine impositione manus. Siquidem dona Spiritus sancti sunt ornamenta vestis, qua tribuit Deus menti per impositionem manus, sine quibus periculosum est aliquem inveniri in convivio Regis, ne audiat vocem terribilem dicentis: AMICE, QUOMODÒ HUC INTRASTI, NON HABENS VESTEM NUPCIALEM?* Est enim periculum non parvum, ne sine veste nuptiali finaliter inveniat, id est à charitate excidat, qui salutis suæ incurias, oblata sibi Spiritus sancti dona, spiritualeque robur contra inimicos suos exteriores, suscipere per desidiam negligit.

102 Donorum istorum, spiritualisque roboris necessitatem agnoverunt sanctissimi viri Maurilius, Episcopus Andegavenis, & Anselmus, Archiepiscopus Cantuariensis. Idèque pœnitentiam magnam egerunt pro negligentia, quam sibi commisisse vixi sunt in administrando hoc Sacramento.

103 De Maurilio namque Fortunatus Monachus, Scriptor antiquus, apud Surium to. 5. ad diem 13. Septembris scribit, quòd matrona quædam

ipsi in B. Petri Basilica solemniter celebranti advenit, cum moriente puero, postulans ut filio suo manuum suarum impositione Spiritum sanctum daret, antequam obiret. Sed remorante in sancta corporis & sanguinis Consecratione paululum Præsule, puer obiit. Expleto autem sancta solemnitate officio, & obitu pueri, qui absque chrysmatis dono exceperat, percognito, totum id suæ desideranti deputavit, lacrymis multo tempore irremediabilibus suæ culpam lugens inobedientiam. Cui cum nec ista sufficerent, dixit, multumque quid ageret, animo colluctante, tandem reperit, quòd inter concives tanta negligentia piaculum plene expiari nequirit, nisi singularis elapsus, civis, patriamque relinqueres. Acceptis itaque Sacramenti Andegavenis clavibus, & patria clam scedens, projecit in mare claves, dicens: *nisi has iterum claves videre meruero, patriam, urbemque nunquam repetam.* Cùmque septem annis hortulanum egisset viri Principis, reperiit à suis, receptisque Ecclesiæ suæ clavibus (quas in ventre piscis exenterati unus ex ipsis invenerat) Andegavum rediit, dictumque puerum ad vitam revocavit, quem propterea Renatum appellavit.

De S. Anselmo Edinerus (Anselmi convictor) sic narrat: *Sexto die, cum jam innumeram multitudinem confirmasset, & nos à loco discessuros longum iter ipsius diei, quod instabat, festinare compelleret, ecce puella quedam domum, de qua equos ascensuri egrediebamur, introiit, stibilibi pietatis affectu se confirmari deposcens. Quod quidam e sociis nostris audientes, nimis molèste tulerunt. ... Quid plura? virum precibus puella prebere volentem, ipsi objecta longitudine viae, objectis periculis, quæ nocturnos viatores, in peregrina quàm maxime patria, comprehendere solent, desinuerunt, & ne voci ipsius audistum preberet obtinuerunt. Sed ubi aliquantum processimus, venit Patri in mentem, quibus acquireret, quid egerit. Illud nimis impieatis seipsum arguens, tantum exinde concepit cordis dolorem, ut quamdiu vive præsentem superjuit, pœnitudo ipsius facti ab animo ejus non recessit. O quàm alia fuit opinio sanctissimorum Episcoporum illorum, quàm Diana, qui p. 10. tr. 11. resol. 4. cenet Episcopum non teneri conferre postulantis hoc Sacramentum, etiam ante collationem Ordinum, nisi sub veniali! Aliter profectò cenet Amalarius Fortunatus, dum de Episcopis, in eo negligentibus, loco citato scriptum esse dicit: *Serve male, & piger, &c. Inutilem servum projicite in tenebras exteriores, &c.* Consideraverunt utique sancti Patres hujus Sacramenti privationem esse privationem doni, quod Salvator ipse Act. 1. vocat promissionem Patris, quam audistis, inquit, per os meum. Quodque 2. Cor. 1. vocatur pignus Spiritus. De quo Joan. 7. Nondum erat Spiritus datus, quia Jesus nondum erat glorificatus. Quod denique Jacobi 1. vocatur donum perfectum, sine quo nullus est perfectus Christianus. Quandoquidem hujus sancti chrysmatis dono accepto (ait S. Cyrillus Hierosol. Catech. mystag. 3.) meritiò appellamini Christiani, veram efficietes appellacionem in ipsa regeneratione. Antequam enim vobis hæc gratia donata esset, non eratis proprie digni eo nomine; sed pergentes eò usque progressi estis, ut efficieremini Christiani.*

CAPUT XIII.

Patrinus Confirmationis.

DE eo breviter dico 1°. Patrinum in Confirmatione abhibendum ex præcepto, sive ex consuetudine Ecclesiæ, de qua mentio fit cap. 11. quis, cap. dictum est, cap. de his 30. q. 1. Rationem

nem S. Thomas q. 72. a. 10. esse dicit, quia hoc Sacramentum exhibetur hominibus ad robur pugne spiritualis. Sicut autem aliquis, de novo natus, indiget instructore, in his que pertinent ad conversationem vite... ita illi qui assumuntur ad pugnam, indigent eruditoribus, à quibus instruuntur de his que pertinent ad modum certaminis.

106 2°. Preceptum illud, ex communi sensu Doctorum, graviter obligare.

107 3°. Adhibendos non esse duos, unum & unam, sicut in Baptismo, sed unum pro masculis, unam pro feminis, cap. non plures, & cap. in Catechismo de Consecr. dist. 4. circa que Tridentinum nihil

innovavit, sicut pro Patris Baptismi.

4°. Patrum Confirmationis, ex consuetudine Ecclesie, esse debere distinctum à Patris Baptismi. Si tamen necessitas id exigat, secundum allatos canones, adhiberi posse eundem.

5°. Patrum Confirmationis debere esse confirmatum. Aliàs graviter peccaret, nec spiritualement cognationem contraheret, cap. in baptismo de Consecr. dist. 4.

6°. verum Patrum (sicut & confirmantem) spiritualement contrahere cognationem cum confirmato, confirmatique patre & matre. Tridentinum sess. 24. c. 2. de reform.

LIBER QUARTUS. AMOR PASCENS.

Sive

DE SANCTISSIMO EUCHARISTIÆ SACRAMENTO.

SI nec Angelicis, nec humanis mentibus fati extolli, imò ne concipi quidem valeat inestimabilis dilectio charitatis, quæ Deus, per Incarnationis mysterium, fieri dignatus est homo; non minor profectò, imò quadantenus inestimabilior est dilectio, quæ per divinissimum Eucharistiæ Sacramentum, quasi Incarnationis extensionem (sic enim à Sanctis appellatur) fieri dignatus est cæca vermium, dum factus est cibus hominum. O stupendam divini amoris erga nos dilectionem! ò prodigiosam charitatem! In priori quidem mysterio, prodigiosa est circa nos divinæ pietatis dignatio, quæ ad liberandum susceptorum hominem, non exhorruit purissimæ Virginis uterum: At, sicut extensione, sic prodigio major in hoc Sacramento apparet divini amoris dignatio, quæ ad pascendum hominem, Baptismo regeneratum, & cælestis militiæ armis confirmatione munitum, divinam naturam, non cum una dumtaxat copulat natura humana (prout in Incarnationis mysterio) sed cum unoquoque homine, tam arctè intimæque unionis, quæ arctior & intimior (infra hypostaticam) excogitari nequeat (qui enim manducat carnem meam, & bibit meum sanguinem, in me manet, ait ipse, & ego in eo;) nec in unius Virginis purissimum descendit uterum, sed in foetidissimum tot millium, tamque vilium & imperfectorum hominum stomachum. O ineffabile prodigium amoris! ò altitudo! ò latitudo! ò longitudo! ò profunditas charitatis! quàm incomprehensibiles sunt excessus illius, & investigabiles viæ ejus! Da, charitas Deus, ut de tam prodigiosæ charitatis Sacramento in veritate tractem, & charitate.

CAPUT I.

Divinissimi Eucharistiæ Sacramenti multiplex nomen, definitio, institutio.

Dicendum (ait Doctor Angelicus q. 73. a. 4) quod hoc Sacramentum habet triplicem significationem. Unam quidem respectu præteriti, in quantum scilicet est commemorativum Dominicæ Passionis, quæ fuit verum sacrificium: & secundum hoc nominatur SACRIFICIUM. Aliam autem significationem habet respectu rei præsentis, scilicet Ecclesiasticæ unitatis, cui homines aggregan-

tur per hoc Sacramentum: & secundum hoc nominatur COMMUNIO vel SYNAXIS. Dicit enim Damascenus 4. lib. de fid. orthodox. c. 14. quod dicitur communio, quia communicamus per ipsum Christo, & quia participamus de ejus carne, & deitate, & quia communicamus ad invicem per eam. Tertiam significationem habet respectu futuræ, in quantum scilicet hoc Sacramentum est præfigurativum fructus Dei, quæ erit in patria. Et secundum hoc dicitur VIATICUM: quia hæc præbet nobis viam illuc perveniendi. Et secundum hoc etiam dicitur EUCHARISTIA, id est bona gratia. Quia gratia Dei, vita æterna, ut dicitur Rom. 6. Dicitur etiam in Græco METALEPSIS, id est assumptio: quia, ut Damascenus dicit, per hoc Filii deitatem assumimus.

Aliis placet, quod Eucharistia, secundum nominis ethymon, propriè idem sit quod gratitudo, seu gratiarum actio. Et optimè congruit huic mysterio: utpote quod Christus gratis actus, sive gratias agens instituit; & quia Sacramenti hujus oblatio summa est, Deoque acceptissima pro divinis beneficiis, maxime principalioribus, gratiarum actio: eò quod utique eorum sit commemoratio, juxta illud: Memoriam fecit mirabilium suorum.

Denique à Catechismo Romano Sacramentum etiam pacis & unitatis dicitur, ut intelligeremus, quia indigni sunt Christiano nomine, qui inimicitias exercent; odiæque, assidua & discordias, ut teterrimas fidelium pestes, omnino exterminandas esse: cum præsertim quotidiano Religionis nostræ sacrificio nihil nos studiosius servare, quàm pacem & charitatem proficemus.

De Eucharistia itaque (cum & Sacramentum sit & sacrificium) primo loco tractabimus ut Sacramentum est, deinde ut sacrificium. Est igitur Eucharistia Sacramentum corporis & sanguinis Christi, ut verborum Consecrationis, realiter præsentium sub speciebus panis & vini, ad spiritualement animarum refectionem divinitus institutum. In illa definitione nihil desiderari potest, non materia, non forma, non causa efficiens, non finis, non explicatio realis præteritæ Dominicæ corporis & sanguinis. Tameñ brevior exactiorque foret definitio hæc: Sacramentum corporis & sanguinis Christi, sub speciebus panis & vini. Illud quippe Sacramentum duobus, non pluribus, intrinsecè constituitur, sive ut ex Augustino, in libro Sen-